Мати зайшла знадвору в хату і, поклавши оберемок дров біля печі, сказала:

— А мороз уже сідає.

Василько вдягнувся, взув теплі валянки й гайда за поріг: цікаво, як сідає мороз?

Дим із комина сусідньої хати вчора ввечері вився догори сивим тоненьким ручаєм, а сьогодні опустився донизу й слався, тремтів над землею, немов м'яка борода.

Гілля молодої вишні рясно обнизали снігурі, наче то вишня взимку зацвіла жаристими квітками. Цікавий Василько ступив під вишню, щоб ізблизька подивитись, і тоді яскраві квітки, змахнувши живими крильми, вмить зірвалися з гілля й полетіли. Дружно всілись на яблуні в садку, й тепер уже яблуня зацвіла посеред зими — снігурами, їхніми святковими кольорами.

Потім Василько задивився, як метушаться щиглики біля воріт на сухому віниччі та на всохлих стеблах чорнобривців, що стриміли з-під снігу.

Та це ж вони викльовують насіннячко, бо голодні!

Коли Василько підійшов до торішнього квітника, то щиглики відлетіли на бузиновий кущ. Хлопець обережно став притоптувати сніг біля стебел, а деякі просто руками дістав із-під снігу. Скоро з холодної неволі на світ появилось багато стебел усіляких квіток, на яких позоставалось чимало насіння.

Прилітайте, щиглики! Прилітайте, снігурі! Прилітайте і клюйте, підкріплюйтесь, щоб не замерзнути від голоду і холоду.

А мороз, видно, й справді сідає. Сідає інієм на кожній гілочці і бадилинці, сивими візерунками на шибках по хатах. Сідає на пухнастий сніг і сердито так посварюється під валянками Василька, що йде на город.

Ось забута капустина ледь-ледь виглядає з-під снігу, то Василько потоптався довкола неї. Далі руками розгріб качан, за ним другий. Це ж і зайці забігають із поля в село, щоб десь бурячок чи морквинку знайти. Не обминайте Васильків город, знайдете поживу тут для себе, а стовбурці молодих яблуньок та вишеньок не обгризайте, бо ж дерево живе, замерзнути може.

Вдарив дятел міцним дзьобом по сухій яворовій гілці, і той перестук повис у повітрі, наче довгий, лункий разок намиста.

Горобець заспівав:

Цвірінь-цвірінь! Цвірінь-цвірінь!

А Василькові почулося:

— Скоро весна! Скоро весна!

А мороз сів і вже цього тихого ранку сидів скрізь — на городі примостився покрадьки, на яблуневому гіллі білів несміливо, тихенько посварювався під Васильковими валянками.